

ПЕРЕДМОВА

Дослідницький простір сучасної української гуманістики, який почав активно формуватися від 90-х років ХХ століття, позначений як багатоаспектністю, так і деталізацією окремих проблем, які – тією чи іншою мірою – впливали на процес національного культуротворення.

Матеріал, який увійшов до колективної монографії, підтверджує нашу позицію, з одного боку, щодо актуалізації конкретних проблем і, так би мовити, легалізації їхніх дискусійних аспектів, а з іншого, – реконструкції процесу культуротворення, що протягом двох десятиліть ХХІ століття зазнав виразного забарвлення за рахунок створення чи апробування нових естетико-художніх засобів на теренах літератури, живопису, театру, музики, кінематографу.

Теоретичні надбання як європейської, так і української гуманістики, на наше глибоке переконання, «рухаються» синхронно з творчими пошуками діячів (пост)сучасної культури, оскільки мистецька практика виступає потужним і стимулятором, і засобом становлення теоретико-практичного паритету, який відбиває провідні тенденції щодо осмислення та відтворення об'єктивної реальності, перетворюючи феномен «реальність» у предмет теоретичного аналізу. Автори монографії спиралися на потужне джерелознавче підґрунтя, яке – значною мірою – сформоване з напрацювань українських науковців, а це засвідчує динамізм опанування культурологічною проблематикою – важливою складовою гуманітарного знання.

У контексті означеного колективну монографію відкриває матеріал, пов'язаний з проблемами «метамодернізму», оскільки саме він виступає сьогодні новим етапом у розвитку «постмодернізму». Теоретичні роздуми авторів монографії послідовно відбивають наступну процесуальність, а саме – «постмодернізм – пост+постмодернізм – метамодернізм». При цьому, враховується як факт помітного відходу «постмодернізму» від «модернізму», так і виявляються шляхи внутрішньої взаємодії основних чинників, що формують більш-менш згармонізований простір між «постмодернізмом – пост+постмодернізмом – метамодернізмом». Цей аспект

окресленого процесу досить переконливо розкрито в напрацюваннях українських культурологів, котрі виявляють специфіку літературних творів Тоні Моррісон – лауреата Нобелівської премії з літератури (1993), – Девіда Фостера Уоллеса, Джорджо Фалетті, Марка Лернера, Джонатана Франзена, – які стоять біля витоків окреслення феномену «метапроза» Квентіна Тарантіно, Мартіна Скорсеза, Уеса Андерсона, Мішеля Гондрі, Джарела Хесса, котрі знімають «метамодерністські» фільми чи сміливі, хоча й дискусійні, інсталяції Гоші Стайнхауера та «ремейки» Давіде Квайоли. Деякі з творів названих нами митців досить важко адаптуються навіть у середовищі інтелектуалів, проте вони існують, їхні автори продовжують експериментувати, і теоретики мусять не лише констатувати факт їхнього створення, а й, – відштовхуючись від них – спрогнозувати майбутнє «метамодернізму» в різних видах мистецтва.

Відтак, підтримуючи позицію тих культурологів, естетиків, мистецтвознавців, котрі аргументують «метамодернізм» як новий етап культуротворення, у монографії «Сучасна культурологія: постмодернізм у логіці розвитку української гуманістики» увага сконцентрована не лише на «метамодернізмі», а й на «логіці розвитку української гуманістики», яка повинна враховувати теоретичні напрацювання і «постмодернізму», і «пост+постмодернізму». Також, ця монографія є логічним продовженням колективної монографії «Сучасна культурологія: актуалізація теоретико-практичних вимірів» (Київ: Видвництво Ліра-К, 2019).

Поділяючи тезу щодо діалогу культур – наріжної тенденції європейського культуротворення – автори переконані, що проблематика, запропонована в монографії, сприятиме як розширенню, так і концептуалізації дослідницького простору сучасної культурології.

Колектив авторів, який працював над монографією «Сучасна культурологія: постмодернізм у логіці розвитку української гуманістики», висловлює щиру подяку рецензентам за доброзичливе ставлення до рукопису та його неупереджену оцінку.